

181 Çocuklarımıza Hitap Şeklimiz

– Necmi Yaprak · 24 Nisan 2010

Çağımızın en büyük sorunlarından en önde geleni anne ve babaların çocuklarıyla fikir ayrılığına girmesidir. Televizyon programlarında izliyoruz. Anne ve babaların genelde şikayetleri hep aynı.

Neymiş efendim ben üniversite hayatı yaşamak istiyorum, ben onsekiz yaşını doldurmuş büyük bir insanım, benim hayatıma karışamazsınız, benim yaptıklarım kimseyi ilgilendirmez gibi bir sürü şikayetler.

Bu çocuklar neden böyle düşünür diye hiç kendilerine soru sormuyorlar. Ne yaparsak yapaalım çaresini bulamıyoruz şeklinde cevap veriyorlar. Halbu ki ortada bir neden var ise önce o neden birinci derecede kendimizi bağlar.

Çocuklarımız için biz ne yaptık sorusunu sormalıyız. Hani derler ya balık baştan kokar diye. Ya da önlemini baştan al.

Çok üzülerek söylüyorum bu veriler benim araştırmam değil. Olan olayların istatistiklerinden çıkan bir durum var ortada. Üniversitelerin olduğu şehirlerde fuhuş ortamının daha fazla ortaya çıktığı, ikincisi ise cahilliğin bol olduğu yerlerde.

Ne kadar tezat bir durum var değil mi. Şimdi burada diyeceksiniz bu lanet olan olayın yalnızca cahilliğe mi bağlıyalım. Evet yalnızca cahilliğe bağlıyalım. Üniversite de okuyanlar da bana göre cahil insanlar topluluğu. Cahil insanlar topluluğunun çocukları orada okuyor.

Bir şehir düşünün bir taraftan değerlerini korumak için çaba göstereyin, bir taraftan da üniversiteli çocukları memnun etmek için bar, pavyon, kafeterya açılın. Bu tür yerlere giriyorsun, bakıyorsun herkes bir alemde. İster istemez içinden geçiriyorsun "Anne ve baba bu çocukları okusun diye gurbete gönderir, bunların bu hallerini görseler kahrından ölürlər" diye.

Yasalar da malum ya onsekizini dolduranlara bir işlem yapamıyorsun. Özgürlüklerini kısıtlayıcı tavrılara giremiyorsun. Kanun çerçevesinde suç teşkil eden olaylardan dolayı işlem yapıyorsun. Bir de son zamanları milletin gözü önünde birbirlerine sarılıp yürümeleri yok mu. Millet bunların öğrenci olduklarını biliyor da kimse kimseye karışmaz oldu artık. İnsan hakları var ya.

Peki bu insan hakları var diye diye bizim milletimizin örf adeti, ahlak kuralları bunları düşünmeyeceğiz mi. Kanun koyucular milletin değerlerini teşkil eden örf, adet ve ahlak kurallarına göre de tedbirler almıyor mu. Kanunlarımızda var. Var ama kabahatler kapsamına alındı. Adam para cezasını yatıyor işine devam ediyor. Bir de yüzünüze karşı utanmadan birisi ortaya çıkıp bütün "cezaları ben öderim,

arkadaşları ben getirdim buraya onun için kimseyi mağdur etmeyelim beyler" denmez mi.

Bu lafı söyleyen zengin züppenin çocuğu. İyi bir marifet yapıyormuş gibi arkadaşlarını koruyor. Tabii arkasında zengin babası veya milletvekili var. Bu lafı konuşan kişi sizce üniversite okuyor diye akıllı bir insanmıdır.

Çocuklarımıza hiç sorduk mu "neden yakın bir yerde üniversitede okumak istemiyorsunuz","neden anne va babadan uzak kalmak istiyorsunuz" diye. İşte sizlere nedenleri, anne va babadan uzak yerlerde rahat rahat istediğini yapabileyim diye. Ben yine de inanıyorum ki çoğu anne ve baba bu durumu hoş karşılamaz.

Edebiyle, efendiliğe okuyanlar yok mu, var tabii. Ama ne kadar. Buradan anne ve babalara sesleniyorum. Ne olursunuz çoluk çocuğunuz uzakta da olsa takip edin. Uzaklara göndermeden önce kendi aile çerçevesi içinde onlara önce bir insan olduğunu hissettirecek, onlara değer verdiğimizizi hissettirecek hal ve hareketlerde bulunmalıyız.

Bunu nasıl yapacağız. Çocuklarımızın devamlı yanında olacağız. Bebekliğinden başlayarak bıkmadan usanmadan onlarla tatlı dille konuşmalıyız. Onları sevmeliyiz. Aile ortamında birlikte hareket etmesini öğretmeliyiz.

Çocuklarımızın hal ve hareketlerinden o gün yaşamış olduğu tatsız bir olay olduğunu hissettiğinizde oturup konuşmalısınız. Hadi ya çocuk bunlar kavga da yapar tartışır da deyip geçmeyin. Arkadaşları arasında tatsız bir olay yaşandığında bu olaya karşı nasıl davranmasını öğretmeliyiz.

Boşvere boşvere bu çocuklar daha sonra bizlerden soğur. Çareyi başka yerlerde arar. Çare aramasını bilmedikleri içinde yalnızlıklara düşüyorlar. Bu arkadaş ilişkileri ilkokuldan başlar. Malum ortada medya diye büyük bir düşmanımız var. Çocuklarımızın çoğu Memati veya Bihter olmak istiyor.

İnsanın en çok zoruna giden yanı da nedir biliyormusunuz. Daha çocuk ilkokula gidiyor, bir sorun olduğunda veliler çağrılıyor. Velilerin verdiği cevaplara bakın. "Benim çocuğuma kimse karışamaz, benim çocuğum yalnız yapmaz, bir şey yapmışsa doğru bildiğinden yapmıştır" diye. Uzlaşmaya veya çözüm üretmeye yanaşmıyorlar. Bunun tek bir tarifi vardır. Ukalalıktan başka bir şey değildir.

Yapmayın anne ve babalar. Çocuklar her şeyi bilemez. İnsanca yaşamak istiyorsak. Çocuklarımıza önce aile içi durumunu öğretmeliyiz. Sonra okulda ki sorumluluklarını öğretmeliyiz. Sokakta ki sorumluluklarını öğretmeliyiz. İnsanlar birlikte yaşıyor ise her ortamı öğretmek zorundayız.

Bunların hepsinin başında ise ne gelir. İnsanları sevmeyi ve sevilmeyi öğretmeliyiz. Cahil kalmış kişilere de nasıl yardımcı olunmasını öğretmeliyiz. Bakın o zaman ne kadar rahat olacaksınız.

Çocuğunuz evde gelip size soru sorduğunuz da sakın ola suratınızı çevirmeyiniz. Bugün ben çok yoruldu diyerek başınızdan savmayınız. Altı üstü beş on dakikanızı ayırınız. Ya da eğer yorgun iseniz yorgunluğunuzu gösterecek tavırlara girerek "yavrum çok özür diliyorum bu konuyu daha sonra mutlaka hatırlat da konuşalım" deyiverin ne var sanki. Çok mu zor bu bir kaç kelimeyi söylemek.

Bu sözün altında çocuğunuza değer verdiğiniz yatmaktadır. Onu sevdiğinizi söylemek demektir. Bir çocuk anne ve babası tarafından sevildiğini, değer verildiğini, kendisinin de bazı sorumluluklarını bildiğini öğrendiğinde bir daha korkmayın.

Size bir örnek vereyim. Yaz mevsimi yaklaştıkça şenliklerin yanı sıra düğünlerin de arttığı dönemde akrabaların düğünleri vardı. Çocukların yanında eşimle konuşuyoruz. Benim işim var. Gitmeye imkanım olmayabilir. Eşim bana "Seni temsilen ben gideyim bari millete karşı ayıp olmasın, ama size kim bakacak" lafını ortaya atar. İlkokul altıncı sınıfı giden küçük kızım hemen ortaya atıldı. "ben babama bakarım, anne sen merak etme"

Halbu ki küçük kızımın yemek yapma becerisi yok. Ortanca ve büyük kızım söylese bu lafı tamam diyeceğim. Ama burada önemli olan bu küçük çocuğun ortaya atılıp bu lafı söylemesi önemli. Ben nasıl cevap verdim. "Annesi benim kızım artık büyüdü, kızım bana bakar sen hiç merak etme" diye.

Aksilik küçük kızımınla kaldık başbaşa. Mutfağa geçtik. "Ee yavrum annene söz verdin, hazırla bakayım sofrayı, ben biraz sonra geliyorum" dedim. Mutfağa geçti kendince bir şeyler yapmaya çalışıyor. Ben de takip ediyorum. Baktım çaba gösteriyor ama beceremiyor. Yanına geldim. Şimdi burada nasıl hitap edilir. "Sofrayı niye kurmadın" diyerek arkasından bir de tokat mı daha güzel. "Benim canım kızım ben seni hiç üzermiyim, gel beraber sofrayı kuralım" demek mi daha güzel.

"Hadi git bakkaldan iki ekmek, bir kase yoğurt ve bir de sarella al gel."

"Peki baba para"

"Cüzdanım komidinin üstünde"

Kızım aceleyle fırlar dışarıya. Ben de gelene kadar ocağı yaktım. Hanım biraz yemek yapmıştı. Onları ısıtmak için ocağa koyacaktım. Yavrum geldi. Yemek tenceresinin içinden iki kişilik yemek ayırdım başka bir tabağa dökerken "baba niye öyle yaptın" dedi. Ben de "yavrum pişmiş yemek devamlı bir şekilde tekrardan ısıtılmaz, yiyebildiğimiz kadarı ısıtırız, şöyle babacık kızcık karşılıklı yeriz"

Yavrumun bana bakışları, yüzünde ki gülücükleri, hele annesine söz verip te işini yapamayışı karşılığında bana hitap edişi "baba bana gösterseydin de ben ısıtsaydım" deyişleri insana bir keyif veriyor ki deymeyin gitsin. Bilmem anlatabildim mi.

İşte burada aile içi iletişim çok önemli. En önemlisi ise birbirlerinize karşı hitap şeklidir. Ne olursunuz bu konularda bir sürü kitaplar yazıldı, çizildi hiç olmasa alıp ta okuyun.

23.04.2010